

ת"פ 45950/09/15 - מדינת ישראל נגד עאדל תורכי עואד

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 45950-09-15 מדינת ישראל נ' תורכי
עואד(עציר)
בפני כבוד השופטת דיאנה סלע
המאשימה
נגד
הנאשם
עאדל תורכי עואד (עציר)

גזר דין

1. הנאשם, יליד 76', הורשע על פי הודייתו בכתב אישום אשר תוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); החזקת סכין שלא כדין - לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין; ניסיון התפרצות לבניין שאינו מקום מגורים או תפילה בנסיבות מחמירות - לפי סעיפים 407(א) + 408 + 25 לחוק העונשין; החזקת מכשירי פריצה - לפי סעיף 409 לחוק העונשין; גניבה - לפי סעיף 383 (א)(1) לחוק העונשין; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. תמצית העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן:

א. חלק כללי

ברח' דרך בר יהודה 50 בנשר מצוי קיוסק "פיצוציית הצ'ק פוסט" (להלן: הקיוסק), ובצמוד אליו קיים עסק למשחקי מזל בו נהג הנאשם לבקר ולהמר. החל משעה 21:00 סוגרים עובדי הקיוסק את הדלת של העסק (להלן: הדלת), ובשעות הלילה מוכרים את הסחורה של הקיוסק דרך אשנב מסורג (להלן: האשנב).

ב. אישום ראשון

בתאריך 23/8/15, בסמוך לשעה 04:35, הגיע הנאשם לקיוסק - בו עבד באותה העת דניס צבליחובסקי (להלן: דניס) - כשהוא מצויד במברג לשם פריצה לקיוסק. הנאשם שוחח מספר דקות עם דניס דרך האשנב, הלך לדלת הסגורה, פרץ אותה באמצעות המברג, פתח אותה, תוך עיקום קורה הצמודה לדלת, וניסה להיכנס לתוך הקיוסק, בכוונה לגנוב כספים שהוחזקו בו. דניס, שהבין כי הנאשם מנסה להתפרץ לקיוסק, הניף לעברו אלת עץ ואמר לו "תיכנס אם יש לך אומץ". למשמע דברים אלו, נמלט הנאשם מהמקום.

ג. אישום שני

1) בתאריך 29/8/15, בסמוך לשעה 01:10, הגיע הנאשם לקיוסק, בו עבד באותה העת עזרא חתוואלי (להלן: עזרא), כשהוא מזוין בסכין ובמברג, אותם הביא מבעוד מועד במטרה לשדוד את המתלונן. המתלונן פתח את דלת הקיוסק ויצא לשירותים, כשהוא משאיר את דלת הקיוסק מוגפת. הנאשם פתח את הדלת, ועמד בסמוך לה. כשחזר עזרא מהשירותים והבחין בנאשם, אמר לו לא להיכנס לקיוסק, אך הנאשם נכנס לקיוסק, אמר

לעזרא שהוא מכיר את בעלי הקיוסק וסגר את הדלת כשהוא ועזרא בתוך הקיוסק.

עזרא שירת מספר לקוחות, וכשהלקוחות עזבו את המקום, ניגש הנאשם למיכל בו היו כספי פדיון הקיוסק. כאשר ניסה עזרא להרחיק את הנאשם מהמיכל, הוציא הנאשם את הסכין ממכנסיו, בכוונה להפחיד את המתלונן ולמנוע את התנגדותו לשוד, ובעודו אוחז בסכין, ניגש למיכל, והוציא משם בידו השנייה את כספי הפדיון יחד עם המברג.

עזרא החל להיאבק בנאשם, תוך שהוא אוחז בלהב של הסכין, אך משנפצע בידו, הרפה מאחיזתו בסכין ויצא מחוץ לקיוסק. בשלב זה, ניגש הנאשם שוב למיכל, ולקח ממנו כספים נוספים, בסך הכל כ-1,200 ₪.

עזרא נכנס שוב לקיוסק, כשהנאשם אוחז בסכין מולו ומנופף בה לעברו, בכוונה להפחידו ולמנוע את התנגדותו לשוד. אז ניסה עזרא לצאת מהקיוסק, אך הנאשם דחף אותו פנימה ואיים עליו עם הסכין, עד אשר בשלב מסוים הצליח עזרא להימלט אל מחוץ לקיוסק. בשלב זה החל הנאשם החל לחטט במגירות הקיוסק, כשהוא שואל היכן יש עוד כסף ומפיל סחורה ממדפי הקיוסק. לבסוף, לקח חבילת חטיפי שוקולד ונמלט מהמקום, בהשליכו את חטיפי השוקולד סמוך לקיוסק.

(2) כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם לעזרא חתך בידו.

ד. אישום שלישי

בתאריך 14/9/15, בסמוך לשעה 03:20, הגיעו הנאשם וחברו מוחמד עואד (להלן: מוחמד) עם רכב מזדה 626 בצבע לבן, מ.ר. 55-845-27 (להלן: המזדה) לקיוסק, בו עבד אותה עת דניס, כשהנאשם מצויד במברג לשם פריצה לקיוסק.

הנאשם ירד מהמזדה, וניסה לפרוץ את דלת הקיוסק הנעולה באמצעות המברג. דניס צעק לעבר הנאשם כי הוא יזמין לו משטרה, והנאשם בתגובה אמר לו "פתח את הדלת, היום אני מזיין אותך", בכוונה להפחידו או להקניטו.

בשלב זה, ניגש הנאשם לחזית הקיוסק כשהוא אוחז במברג. בעוד דניס התקשר למשטרה, לקח הנאשם, דרך האשנב, קופסת גחלים שהייתה מונחת בחזית הקיוסק. דניס אחז במיכל גז מדמיע והתיז לעבר הנאשם, שנמלט מהמקום, עד שנעצר בסמוך לאחר מכן ברכב המזדה על ידי המשטרה.

ראיות לעונש

3. הרשעות קודמות

לחובת הנאשם ארבע הרשעות קודמות, בין היתר בגין עבירות אלימות, מעשה מגונה בכוח ועבירות רכוש שביצע בין השנים '96 - '08. הרשעתו האחרונה הינה בגין שבעה תיקי חקירה שנפתחו נגדו בשנת '08, בגין חמש עבירות של התפרצות לבצע עבירה, שש עבירות גניבה, וכן ניסיון לגניבה, הסגת גבול פלילית, ותקיפה כדי לגנוב. בגין עבירות אלו ריצה הנאשם עונש מאסר של 48 חודשים, ממנו שוחרר במהלך שנת '11.

4. תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם ענישה מוחשית וקונקרטית - מאסר בפועל.

קצינת המבחן סקרה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, בן 39, נשוי ואב לשני ילדים. טרם מעצרו התגורר עם משפחתו בתמרה, שם נולד, לא עבד והתקיים מגמלה של המוסד לביטוח לאומי. הנאשם דיווח כי עבד מעת לעת, בעיקר בעבודות מזדמנות בתחום השיפוצים, מאחר ולא הצליח לשמור על רצף ויציבות תעסוקתיים.

להתרשמותה של קצינת המבחן, הנאשם פיתח התמכרות קשה להימורים ולחומרים פסיכו-אקטיביים, ומתקשה מאוד לנהל אורח חיים נורמטיבי, כעולה ממעורבותו החוזרת בפלילים. ניכר כי הנאשם פועל מתוך עולם ערכים עברייני, ובמצבי קושי ודחק מחפש פתרונות זמינים, בניסיון להשיג רווח מהיר וקל.

להערכתה, הנאשם הודה באופן פורמאלי בחלק מעובדות כתב האישום המתוקן, כשהוא מרחיק עצמו מהמיוחס לו, ומשליך את האחריות למעשיו על גורמים חיצוניים, לרבות השפעתם של חומרים ממכרים בעת ביצועם.

למרות הצהרותיו המילוליות בדבר רצונו להשתלב בטיפול, התרשמה, כי המוטיבציה לשינוי מהותי בדפוסי התנהלותו נמוכה מאוד, ונובעת משיקולי רווח והפסד נוכח ההליך המשפטי המתנהל נגדו.

לפיכך, ונוכח מאפייני אישיותו של הנאשם, לצד ההערכה כי יש סיכוי גבוה מאוד להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו וצפי נמוך מאוד להצלחה בטיפול, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם מאסר בפועל, אשר יחבר אותו למחרן של בחירותיו ויציב לו גבולות, וימליץ על הליך טיפולי, רק אם הנאשם יביע נכונות להשתלב בהליך כאמור במסגרת מאסרו.

5. ההגנה העידה את מר מוחמד עואד, דודו של הנאשם, אשר ביקש את רחמי בית המשפט, טען כי הנאשם הודה במיוחס לו, ומעצם הודייתו ניתן ללמוד כי הפנים את חומרת מעשיו והוא מצר עליהם. עוד הוסיף כי משפחת הנאשם רוצה לעזור בשיקומו וכי הוא בטוח שהנאשם ישתקם.

6. ההגנה הגישה אישור של עובדת סוציאלית מלשכת הרווחה בעירית תמרה, בו נכתב כי משפחתו של הנאשם מוכרת לרווחה על רקע בעיות כלכליות, מצבה קשה, משמדובר בהורים לשני ילדים המתפרנסים מגמלת הביטוח הלאומי.

7. טיעוני המאשימה

באת כוח המאשימה עתרה להטיל על הנאשם מאסר ממושך שיבטא את חומרת מעשיו של הנאשם וריבויים, ברף הגבוה של מתחמי הענישה הנטענים על ידה לגבי כל אחד מהאישומים, כפי שיפורט להלן, וכן מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים.

א. בהפנותה לעובדות כתב האישום המתוקן, הדגישה כי מדובר בעבירות הפוגעות באופן תדיר וממשי בביטחון הציבור, בגוף וברכוש, כאשר אף העובדה שמקום מסורג, שהמכירה בו בלילה נעשית דרך אשנב, לא מסייעת להבטחת ביטחון העובדים.

ב. אשר למתחם העונש ההולם, לטענתה, בנסיבות העניין, הוא צריך להיקבע באופן נפרד לגבי כל אחד מהאישומים המפורטים בכתב האישום המתוקן, ממספר שיקולים. ראשית, מדובר במועדים שונים, אף שהם סמוכים. שנית, העבירות בוצעו כלפי שני מתלוננים שונים, כאשר באישום הראשון והשלישי מדובר באותו אדם, ובאישום השני מדובר על מתלונן אחר. שלישית, בנושא הקשר ההדוק והתכנית העבריינית, במקרה דנן, גם כאשר הנאשם הצליח לשדוד כסף מקופת הקיוסק, לא מפסיק את מעשיו, המשיך וביצע אותן עבירות מטעמים

כלכליים. בחירתו של הנאשם לבצע את מעשי השוד במקום אחד ולא במקומות שונים, יכולה להתפרש בכך שמדובר במקום הנגיש לו, ולא בהכרח כתכנית עבריינית אחת.

לפיכך, ביחס לאישום הראשון והשלישי - עתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל עד 15 חודשי מאסר בפועל לגבי כל אחד מהם בנפרד, ובאשר לאישום השני, עתרה למתחם הנע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל, בטענה כי ביקשה ליתן ביטוי גם לנסיבות הקשורות לאופן ביצוע העבירה.

ג. ב"כ המאשימה ביקשה להתחשב לחומרה בעברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעות קודמות רבות בעבירות רכוש, תקיפה, מעשה מגונה בכוח ועבירות רכב, בגין ריצה הנאשם עונשי מאסר, לרבות מאסר ממושך בן 4 שנים, לאחר שערכאת הערעור והחמירה בעונשו, בציינה כי היה מקום להטיל עונש שהינו אף חמור יותר. (לעניין זה הפנתה לע"פ (חי') 5720-03-09 מ"י נ' עואד (7/1/10)).

ד. כן הפנתה לתסקיר השלילי המובהק שהוגש בעניינו של הנאשם, המלמד על קווי אישיות עברייניים, על מסוכנות וסיכוי גבוה מאוד להישנות העבירות, בציינה כי מצבו הנפשי של הנאשם מגביר את המסוכנות הנשקפת ממנו. כן הפנתה להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה לנאשם אין מוטיבציה לטיפול בהתמכרותו לחומרים פסיכו-אקטיביים ולהימורים, וכי הנאשם שב לדפוסיו העבריינים מיד עם שחרורו מהמאסר הקודם הממושך שהוטל עליו.

ה. לשיטתה הנסיבה היחידה שיש לזקוף לזכותו של הנאשם הינה הודייתו בעבירות במסגרת הסדר הטיעון.

ו. לפיכך, ובשים לב לעברו הפלילי של הנאשם, ביקשה ב"כ המאשימה להטיל עליו עונשים ברף הגבוה בכל מתחם, באופן שיצטברו אחד לשני, ושיינתן ביטוי נפרד לכל אירוע. כן ביקשה כאמור להטיל עליו מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצוי למתלוננים, בציינה כי מצב כלכלי אינו מהווה שיקול בשלב הטלת רכיב הפיצוי, וכי יש משמעות להטלת רכיב עונש זה מאחר שמדובר בעבירות שמבוצעות מטעמים כלכליים ועל רקע הרצון "להשיג כסף קל".

8. טיעוני ההגנה

סנגורו של הנאשם ביקש שלא למצות את הדין עם מרשו, ולהטיל עליו עונש שיאפשר לו לעבור הליך של שיקום וגמילה מאלכוהול והימורים, בין כתלי בית הסוהר.

א. לטענתו, בנסיבות העניין יש לראות את האירועים המשתקפים בכתב האישום המתוקן כאירוע אחד, בציינו כי מרגע מעצרו של הנאשם, סיפר לחוקריו כי הקיוסק אותו שדד הוא מקום הימורים בחלקו. הטענה נבדקה, שני המתלוננים נחקרו ונפתח תיק פלילי נפרד. הסנגור טען כי הטעם שהביא את הנאשם דווקא אל הקיוסק הנדון דידן, הוא העובדה שהימר וזכה בכסף אותו לא קיבל, והדבר מוצא חיזוק בעובדה כי העובדות המפורטות בסעיפי האישום הראשון והשני לא נמסרו למשטרה בזמן אמת, אלא רק לאחר האירוע השלישי. כן טען כי מצילום מצלמות האבטחה ניתן להיווכח שהנאשם היה שיכור בעת ביצוע העבירות, אם כי אין בכך משום חזרה מהודיה, או טענה בדבר חלותו של סייג כלשהו.

ב. הסנגור ביקש לזקוף לזכותו של הנאשם את הודייתו בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום המתוקן, האחריות שנטל על עצמו והחרטה שהביע בגין מעשיו.

ג. כן ביקש להתחשב לקולא בנסיבותיו האישיות של הנאשם, כמפורט לעיל, לרבות המצב הכלכלי הקשה של

המשפחה. הנאשם השתחרר ממאסר של ארבע שנים בשנת 11', ומאז ועד לעבירות שביצעו בתיק הנדון לא זקק לחובתו שום אירוע פלילי. מאז שחרורו עבד בעבודות מזדמנות, אך עיקר פרנסת המשפחה היא מקצבת הביטוח הלאומי.

ד. למרות שהנאשם נבדק על ידי גורמי בריאות הנפש, שקבעו שהוא כשיר למאסר, טען הסנגור כי אין להקל ראש במצבו הנפשי ובניסיונותיו להיגמל מחומרים פסיכו-אקטיביים ומהימורים. לטענתו, הנאשם השתלב בתכנית טיפולית בהיותו כלוא במאסרו האחרון, אך הטיפול הופסק לאחר שהשלים שלב אחד בלבד מתוך 12 שלבי התכנית, והנאשם לא עבר את כל תכנית הטיפול והגמילה. כאשר השתחרר, ניסה להשתקם, עבר בדיקות שתן מטעם שירות בתי הסוהר, פנה לשירותי הרווחה בעיריית תמרה, אולם לא נמצאה לנאשם תכנית טיפולית מתאימה. ועוד, רק לאחר שנעצר בגין העבירות נשוא תיק זה, התגייסה משפחתו לממן את עלות הטיפול בו.

ה. כן ביקש להתחשב לקולא בכך שכתוצאה מהאירועים המתלוננים לא נפגעו קשות ולא נגרמה פגיעה ממשית, ואף לא הובאו לעדות בבית המשפט במסגרת הטיעונים לעונש. באשר לרכוש שנגנב, מדובר בחבילה של פחמים שערכה לא צוין בכתב האישום.

לפיכך, ביקש הסנגור להקל בעונשו של הנאשם, ולתת משקל בכורה לשיקולי שיקומו.

דברי הנאשם

9.

"אני מצטער. אני מבקש עזרה מבית המשפט. אני רוצה כלים כדי שאוכל להפסיק לקחת אלוהול, שתהיה לי אחריות. בגלל שאין לי עכשיו אחריות, כל יום אני הולך ושותה הרבה אלוהול. אני מבקש שתעזרו לי."

דין והכרעה

10. בגזירת הדין, על בית המשפט ליתן ביטוי לשיקולי גמול, מניעה והרתעה, ולקחת בחשבון את נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, תדירותן, השפעתן וההשלכות היכולות להיגרם מהן, כגון מידת הפגיעה בביטחון הציבור, הפחד שהן נוטעות בו, ועוד; כן מושפעת הענישה מנסיבותיהם האישיות של מבצעי העבירות, גילם, עברם הפלילי, עמדתם לגבי מעשיהם, שיקולי שיקום ועוד; כל זאת, תוך איזון בין האינטרסים השונים. (ראו תיקון 113 לחוק העונשין; ראו גם ע"פ 344/81 מ"י נ' שחר סגל, פ"ד לה (4), 313, מפי כב' הנשיא שמגר; ע"פ 4890/01 מ"י נ' פלוני, פ"ד נו(1), 594, מפי כב' הש' בייניש (כתוארה אז); ע"פ 2163/05 דג'מיל אלייב נ' מ"י (12/12/05), מפי כב' הש' רובינשטיין).

העיקרון המנחה בגזירת עונשו של נאשם הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו, כאשר הפסיקה פירשה את עקרון ההלימה כמבטא את "עקרון הגמול". (ראו לעניין זה דברי כב' הש' רובינשטיין בע"פ 1523/10 פלוני נ' מ"י (18/4/12), וכן ע"פ 156/80 כוכבי בנימין נ' מ"י, פ"ד לה(4) 744, מפי כב' הש' אלון).

השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם (להלן גם: המתחם), הם הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה. כן ניתן לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לצורך קביעת המתחם, ונסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה לשם גזירת

העונש המתאים לנאשם הספציפי.

11. א. אין צורך להכביר מילים על חומרתה של עבירת השוד, שמטרתה גזל רכושו של אחר בכוח הזרוע לצורך עשיית רווח קל, בבחינת "כל דאליים גבר", עבירה הגורמת לציבור להתנהל בתחושה של חוסר בטחון אישי, מבלי דעת היכן תתרגש עליו פורענות. (השוו ע"פ 6378/11 **מוחמד בסול נ' מ"י** (31/7/12), מפי כב' הש' נאור (כתוארה אז)).

החזקת סכין שלא כדין, מהווה אף היא עבירה חמורה בפני עצמה. נוכח האלימות הגואה והשימוש התדיר הנעשה במקומותינו לפתרון סכסוכים, יש להחמיר בענישה כלפי אדם היוצא מביתו ובחזקתו סכין, אפילו אין נעשה בו שימוש מידי, שמא ייעשה בו שימוש בהמשך, בנוסח: "אקדח המופיע במערכה הראשונה, יעשן במערכה הרביעית" (פאראפרזה על משפט של הסופר והמחזאי אנטון צ'כוב). מכל מקום, סכין זו גרמה לפציעתו של עזרא, כמפורט לעיל.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם ביצע סדרה של עבירות אלימות ורכוש, בשלושה מועדים סמוכים, על פני כשלושה שבועות, אשר כוונתו כולם ליעד זהה - הקיוסק בתחנת הדלק - הסמוך לאזור הימורים בו הוא נוהג לבקר.

פרט האישום הראשון מגלה כי הנאשם ניסה להתפרץ לקיוסק, אשר היה סגור ומסורג, בכוונה לבצע גניבה או פשע כשהוא נושא עמו כלי פריצה, המשמש גם נשק קר - מברג. פתח את הדלת הסגורה של הקיוסק, ורק משהניף דניס לעברו אלת עץ ואמר לו שיקנס "אם יש לו אומץ", נמלט מהמקום.

פרט האישום השני מתייחס לאירוע שהתרחש ששה ימים לאחר האירוע הראשון - הנאשם ביצע שוד מזוין באמצעות מברג וסכין אותה החזיק שלא כדין, וגנב כ- 1,200 ₪ מקופת הקיוסק, כאשר בשעת מעשה ובתוכף לפניו ולאחריו איים לבצע בעזרא מעשה אלימות, בכך שהפנה את הסכין לעברו של עזרא, אשר נפצע מלהב הסכין עת ניסה להתנגד לשוד. זאת, מעבר לסחורה נוספת אותה לקח הנאשם מהקיוסק, והשליך בדרכו החוצה.

מעשיו אלו של הנאשם לא השביעו את תאבונו, וכשבועיים לאחר מכן הגיע לאותו קיוסק בפעם השלישית, הפעם ברכב בליווי חברו, כשהוא מצויד במברג לשם פריצה לקיוסק, וניסה להתפרץ לקיוסק בכוונה לבצע גניבה או פשע כשהוא נושא עמו מכשיר פריצה המשמש גם נשק קר, גנב את קופסת הגחלים, ואיים עליו בפגיעה שלא כדין, בכוונה להפחידו או להקניטו. רק משהתיז לעברו דניס גז מדמיע, והביא להימלטותו של הנאשם ברכב עד אשר נעצר סמוך לאחר מכן, לא הושלמה תכניתו.

ב. מדובר בשלושה מעשים נפרדים, שבוצעו לאורך מספר שבועות, אשר תכליתם לגזול רכושם של אחרים במטרה להשיג רווח קל ומהיר. מאופיים של המעשים שביצע הנאשם, בחירתו באותו היעד, הצטיידותו מבעוד מועד במברג ככלי פריצה באישום הראשון והשלישי, וגם בסכין באישום השני, תוך עשיית שימוש בהם, מלמדים כי מדובר במעשים אשר תוכננו על ידי הנאשם.

הנאשם אשר הכיר את הקיוסק וידע כי בשעות הלילה ניתן השירות מבעד לסורגים, באמצעות האשנב בלבד, הצטייד במברג במטרה לפרוץ את דלת הכניסה. לאחר שזממו לא עלה בידו בפעם הראשונה, הגיע הנאשם לקיוסק שישה ימים לאחר מכן, הפעם מצויד במברג ובסכין, זאת למען יוכל למנוע מעובד הקיוסק להתנגד לדרישותיו ולהשיג את שללו, כפי שאכן אירע בפועל, מששדד הנאשם את כספי הקיוסק, ואף גרם לפציעתו של עזרא. טענתו של הנאשם בפני קצינת המבחן, כי לא הצטייד מראש בסכין ובמברג, אלא מצאם במקום האירוע, אינה משכנעת בלשון המעטה, ונסתרת על פניה בהתנהלותו השיטתית הבאה לידי ביטוי בשלושת האישומים בהם הודה. בפעם השלישית חזר עם חבר, כדי לשחזר את ההצלחה, בעזרת מברג, ורק פעולתו המהירה של דניס מנעה זאת.

הנאשם לא הוציא את תכניתו העבריינית אל הפועל בשניים מתוך שלושת המקרים המתוארים לעיל, נוכח תושייתו של דניס ולא בשל חרטה או מחשבה שניה.

אשר לטענתו של הנאשם, כי ביקש לקבל את הכספים המגיעים לו מהימוריו, אין לה זכר בכתב האישום המתוקן, וחזקה על הנאשם כי היה עומד על ציון עובדה זו, לו היה בה ממש. מכל מקום, אין בטענה זו כדי לסייע לו בקשר עם מעשיו הנפשעים.

ג. התופעה של שוד אנשים הנאלצים לעבוד בשעות הלילה הפכה תופעה נפוצה, וניתן לכנותה "מכת מדינה". לא תמיד מתחיל השוד באלימות קשה, וזו עשויה להתפתח לעיתים כאשר הקורבן מתנגד לניסיונו של השודד לגזול את רכושו, ומלאכתו אינה קלה כפי שסבר מראש. לא אחת, כאשר השודד אינו מקבל את מבוקשו בקלות, ואין מדובר ב"כסף קל ומהיר", בתסכולו הוא מפליא מכותיו בקורבנו, והאירוע שהתחיל בניסיון לבצע שוד קל מסתבך, ועלול להסתיים באסון של ממש. אשר לגישה המחמירה שיש לנקוט בענישה כלפי מבצעי שוד, ראו ע"פ 4177/06 מ"י נ' מיישריף אבו הידי (21/6/06), מפי כב' הש' ארבל. ועוד:

"ככלל עבירות שוד דינן מאסר בפועל, והטעמים לכך ברורים - הצורך בהרתעה ובגמול, וגם בהרחקת העבריין מן החברה לתקופה מתאימה; ויש מהן הנענשות בשנות מאסר ארוכות, וכך ראוי..." (ע"פ 3219/09 פיראס חביבי נ' מ"י (7/7/09), מפי כב' הש' רובינשטיין; (ע"פ 3069/05 מ"י נ' אבוטבול (2/8/06), מפי הש' ג'ובראן).

בית המשפט העליון עמד על החובה להגן על אזרחי המדינה מפני פשיעה, ולהקפיד על זכות היסוד של הנפגעים לשלמות גופם ורכושם, בצד זכויות היסוד של נאשמים וההתחשבות בהם.

"שוד בתחנת דלק בשעות ליל ניתן להשוותו למשל, לשוד נהג מונית, שעל חומרתו עמד בית משפט זה לא אחת ולא שתיים, ורוב מלים אך למותר; הצד השווה ביניהם הוא הפגיעה במי שנכון לשרת את הציבור, לפרנסתו, גם באישון לילה, והוא חשוף לזדון הזולת. נהג המונית הוא בודד, וכך על פי רוב המתדלק הלילי. דרך יחידה שבתי המשפט יכולים לבטא בה את עמדתם הנחרצת כלפי החוטאים בכגון

דא, ולתרום להגנת המתדלקים, היא בענישה. " (ע"פ 9647/09 **עוזי שור נ' מ"י** (14/10/10) מפי כב' הש' רובינשטיין; ע"פ 5368/14 **אברהם נ' מ"י** (8/9/14), מפי כב' הש' סולברג; ע"פ 212/14 **יעקב נ' מ"י** (11/8/14), מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 452/14 **דבוש נ' מ"י** (3/4/14), מפי כב' הש' ג'ובראן).

ד. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם שלומם הפיזי והנפשי של המתלוננים, תחושת הביטחון האישי שלהם ושל פרטי הציבור הנאלצים לעבוד ביחידות במשמרות ערב ולילה. (ראו גם ע"פ 21127/13 **גברזוגי נ' מ"י** (15/1/14), מפי כב' הש' ג'ובראן). כן מדובר בפגיעה בקניינו של הציבור ובכספי ציבור. מדובר בערכים חברתיים אשר המחוקק ראה ליתן להם מעמד חוקתי, והפגיעה בהם מחייבת תגובה עונשית הולמת.

יש לזכור כי להרשעתו של הנאשם בעבירות שוד בנסיבות מחמירות ובשתי עבירות של ניסיון להתפרצות בנסיבות מחמירות מצטרפת גם הרשעתו בעבירות של גניבה, איומים, החזקת סכין והחזקת מכשיר פריצה.

בנסיבות העניין, העונש הראוי לנאשם בגין מעשיו הבריוניים, הוא מאסר בפועל לתקופה ממושכת.

12. מתחם הענישה

א. המאשימה אשר טענה כזכור כי יש לקבוע מתחמים נפרדים לכל אחד מהאישומים, כמפורט לעיל, והפנתה לשני פסקי דין בעבירות שוד אשר בוצעו באמצעות סכין ועבירות נוספות, בהם נקבעו בגין עבירה זו מתחמי ענישה בטווח שבין 3 ל- 6 שנות מאסר. (ראו ע"פ 4189/14 **פראס נ' מ"י** (13/7/15), מפי כב' הש' חיות; ת"פ (חי') 44670-03-13 **מ"י נ' אפרת** (10/6/13), מפי כב' הש' הורוביץ). כן הפנתה לת"פ (שלום י-ם) **מ"י נ' ספרונוב** (21/9/15), מפי כב' הש' כהן-לקח, שם נדונה מדיניות הפסיקה ביחס למתחמי הענישה בעבירות התפרצות, נקבעו מתחמי ענישה נפרדים לכל אישום, כאשר ביחס לעבירות פריצה וגניבה לבית עסק, נקבע כי המתחם ביחס לכל אירוע נע בין מספר חודשים ל-15 חודשי מאסר.

ההגנה ביקשה לקבוע כי מדובר באירוע אחד, ובהתאם לקבוע מתחם ענישה אחד לשלושת פרטי האישום, בטענה כי יש להקל בעונשו של הנאשם.

ב. לעניין האופן לקביעתו של מתחם הענישה והאבחנה בין מתחם הענישה לבין הענישה הנוהגת, המהווה רק אחד הפרמטרים לקביעתו, יפים דבריה של כב' הש' ארבל בע"פ 1323/13 **חסן נ' מ"י** (5/6/13).

ג. העונש המרבי הקבוע בצידה של עבירת שוד בנסיבות מחמירות הינו עשרים שנות מאסר.

העונש הקבוע בצידה של עבירת ניסיון התפרצות למקום שאינו מגורים או תפילה בנסיבות מחמירות, זהה לעונש הקבוע בצידה של העבירה המושלמת - 14 שנות מאסר; העונש בצידה של החזקת מכשיר פריצה הינו מאסר שלוש שנות מאסר; בצידה של החזקת סכין שלא כדין - חמש שנות מאסר; בצידה של עבירת הגניבה - שלוש שנות מאסר; ובצידה של עבירת האיומים - שלוש שנות מאסר.

קשת הענישה בגין עבירות שוד, הינה רחבה ומדיניות הענישה תלויה בנסיבותיו הקונקרטיות של כל מעשה שוד וחומרתו. יפים לעניין זה דברי כב' הש' חיות בע"פ 4125/14 **חרב נ' מ"י** (6/1/15):

"... חשוב לזכור כי קיימת קשת רחבה של מעשי שוד אפשריים הנבדלים זה מזה בנסיבותיהם ובמדרג חומרתם. מידת הפגיעה בערכים החברתיים, וכך גם מדיניות הענישה הנוהגת, תלויים, אפוא, בנסיבותיו הקונקרטיות של מעשה השוד וחומרתו (ע"פ 772/13 יחיא נ' מ"י, פסקה 10 (29.6.2014) (להלן: ענין יחיא)). כך, לא זהה חומרתו של שוד המתבצע בצוותא באישון לילה לאחר תכנון מוקדם ותוך שימוש בנשק, לחומרתו של שוד המתבצע באופן ספונטני ובלתי מתוכנן על-ידי היחיד (ראו למשל: ע"פ 1286/13 אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל, [פורסם בבב] פסקה 14 (20.1.2014) (להלן: ענין אבו ג'ומעה))." (ההדגשה שלי - ד.ס.). כן ראו ע"פ 4841/13 **ספי נ' מ"י** (6/2/14), מפי כב' הש' רובינשטיין).

ד. בשאלה האם מדובר ב"אירוע אחד" או במספר מעשים, קבעה הפסיקה מבחני עזר לקביעת הקשר ההדוק בין העבירות, האם ביצוען מאופיין בתכנון ובשיטתיות, האם בוצעו בסמיכות של זמן או מקום, האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר ביצועה של עבירה אחרת, או את ההמלטות לאחר ביצועה, פרשנות מהותית ולא מלאכותית, ועוד. (ראו ע"פ 1261/15 **מ"י נ' דלאל** (3/9/15), מפי כב' הש' סולברג; ע"פ 9308/12 **עיסא נ' מ"י** (30/7/15), מפי כב' הש' ג'ובראן; ע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מ"י** (7/5/15), ע"פ 3164/14 **פן נ' מ"י** (29/6/15), שניהם מפי כב' הש' מלצר; ע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מ"י** (29/12/14), מפי כב' הש' הנדל; ע"פ 1993/14 **פלוי נ' מ"י** (11/2/15), מפי כב' הש' פוגלמן; ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מ"י** (29/10/14), מפי כב' הש' ברק-ארז).

עצם העובדה שתכנית האב של נאשם הייתה להתפרנס מעבירות רכוש כגון התפרצות, שוד מזוין, וכיוצא בזה המתבצעים במועדים שונים, על פי צרכיו, והעובדה כי הנאשם מצא מקום מוכר ונוח להפיק ממנו תועלת, אין בהן לכשעצמן כדי לקבוע כי מדובר באירוע אחד.

אני מוכנה להניח לטובתו של הנאשם, כי מדובר בתכנית עבריינית אחת בכל הנוגע לאישומים הראשון והשני, אף שאיני סבורה כך, מהטעם כי מדובר בשני מעשים נפרדים, בהפרש של ששה ימים, כנגד מתלוננים שונים, ציוד שונה, ורמת נחישות אחרת. כך או כך, מדובר במעשים מתוכננים, בשעות הלילה, אגב היכרות עם המקום שיועד לספק לנאשם "כסף קל ומהיר". בהתחשב בחומרת העבירות שבוצעו, שעה שעסקין בשוד מזוין של בית עסק בשעת לילה באמצעות סכין שאף גרמה לפציעה, הערכים החברתיים שנפגעו, חומרת הפגיעה ופוטנציאל הפגיעה בהם, ומדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, אני רואה להעמיד את מתחם הענישה בגין שני המעשים כ"אירוע אחד", על טווח שבין 3 ל-6 שנות מאסר.

לגבי המעשה השלישי, בו ניסה הנאשם "לשחזר את ההצלחה", מדובר באירוע נפרד אליו התייצב עם גיבוי אנושי, איים על דניס, וניסה לפרוץ את המקום המוכר. בנסיבות אלה יעמוד מתחם הענישה בטווח שבין 6 - 15 חודשי מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

13. יחד עם זאת, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ובית המשפט ישקול גם שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו, לקיחת אחריות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת עמוד 9

החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, לרבות שיקומו. (ראו ע"פ 4980/01 הנ"ל; וכן סעיף 40 לחוק העונשין).

א. לקולא אני רואה לקחת בחשבון את הודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר חסכה מהמתלוננים צורך להתייצב ולמסור עדות, תוך עמידה בחקירות נגדיות והפסד ימי עבודה.

כן ייזקפו לזכותו האחריות שנטל על עצמו למעשיו, אם כי בפני קצינת המבחן ניסה למזער במידה מסוימת את אחריותו, שהוא מיחסה להתמכרויותיו להימורים ולשימוש בחומרים ממכרים בעת ביצוע העבירות. כך או כך, הנאשם הורשע על פי הודייתו, והאחריות שנטל, אפילו מוגבלת, נזקפת לזכותו.

ב. כן אני רואה להתחשב לקולא בנסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן ומפי סנגורו. עסקינן בנאשם בן 39, אב לשני ילדים, אשר אינו עובד בעבודה קבועה, והמשפחה מתקיימת מגמלה של ביטוח לאומי. יחד עם זאת, אין תמה שמצבה הכלכלי של המשפחה קשה, בהיות הנאשם מכור להימורים ונוטל חומרים פסיכו אקטיביים.

ג. אשר לטענות ההגנה בדבר מצבו הנפשי של הנאשם, הפסיכיאטרית שבדקה את הנאשם התרשמה כי מדובר באדם מניפולטיבי ומגמתי, שניסה להציג סימני מחלה כוזבים על מנת לזכות ברווח משני.

ד. לחומרא, עומד לחובתו של הנאשם עברו הפלילי בעבירות רכוש ואלימות כמפורט לעיל, לרבות עונשי המאסר שריצה, וביניהם מאסר בן ארבע שנים, אותו סיים לרצות בשנת '11, אשר לא הרתיעו מלחזור לסורו, לבצע שורה של עבירות אלימות ורכוש, ואף להסלים את מעשיו, בבחינת "עליית מדרגה", בביצוע שוד מזוין, אגב פציעתו של עזרא, והחזקת סכין, מעבר לניסיונות ההתפרצות המפורטים לעיל.

ה. ועוד, מעשיו של הנאשם, אשר ביצע עבירות חמורות באופן שיטתי, והעובדה כי כשבועיים לאחר שתכניתו צלחה, והוא הצליח לשדוד סכום כסף מהקיוסק, חזר וניסה לפרוץ שוב לאותו מקום, מלמדים על חזרתיות (רצידיביזם), ועל מסוכנות ממשית.

ו. משהתרשם שירות המבחן כי רמת הסיכון לכך שהנאשם יחזור ויבצע עבירות דומות גבוהה, המליץ על מאסר בפועל. זאת, כאמור, נוכח התמכרותו של הנאשם להימורים ולחומרים פסיכו-אקטיביים, והעדר רצון כן להיגמל, כפי שבאו הדברים לידי ביטוי בתסקיר.

ז. בנסיבות העניין, אני רואה להעדיף את שיקולי הגמול והמניעה, לאחר שהתרשמתי כי הנאשם מסוכן לציבור, אינו מסוגל לעמוד בדחפיו, ואין מנוס מהרחקתו מהחברה ומשליחתו למאסר בפועל לתקופה משמעותית. יחד עם זאת, אם הנאשם יבקש להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שב"ס, אני ממליצה כי הנאשם יקבל את הטיפול

הנפשי לו יידרש במסגרת שב"ס.

14. נוכח כל המקובץ לעיל, לאחר ששקלתי את כל השיקולים לחומרא ולקולא, ונתתי ביטוי ללקיחת האחריות על ידו, אני רואה לגזור על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. מאסר בפועל למשך 45 חודשים, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה מיום 14/9/15.

ב. מאסר על תנאי למשך 18 חודשים שהנאשם לא יישא בו זולת אם יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע, או כל עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

15. אני מחייבת את הנאשם לפצות את עזרא על הסבל שגרם לו בסך של 10,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1/5/16 ובכל אחד לחודש שלאחריו.

אני מחייבת את הנאשם לפצות את בעל הקיוסק על הנזק שגרם לו בסך של 3,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1/5/16 ובכל אחד לחודש שלאחריו.

אם לא ישולם סכום כלשהו במועדו, יעמוד הסכום כולו לפירעון מיד, ויתרתו תישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט, ונאסר על הנאשם או מי מטעמו לפנות למתלונן לגביו.

16. אם יבקש הנאשם לעבור הליך גמילה במסגרת מאסרו, מתבקש שב"ס לבחון את בקשתו בנפש חפצה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"א אדר ב' תשע"ו, 31 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.